

„Въ гората е много хубаво, Нелло? О, колко ми се иска и менѣ да бжда тамъ“, думаше нажалено болната дѣвойка.

Тя поднесе нѣжно цвѣтицето на устнитѣ си и го цѣлуна. Игликата бѣше много честита, когато се допрѣха до нея сладкитѣ устни, но малкото ѣ тѣлце тѣй много я жалѣше, щото му се струваше, че ще загине. Горкото цвѣтице думаше въ себе си: „Вода, вода, поне малко водица ми дайте!“

Но болната не слушаше молбата му, а несъзнателно му докарваше по-голѣма болка, защото го държеше между горещитѣ си прѣсти.

„Сестро Нелло, думаше тя и си играеше съ хубавото цвѣтице, „не мислишъ ли ти, че всички тия цвѣтя, въ гората щѣха да докаратъ голѣма, много голѣма радостъ на болнитѣ дѣца, ако, намѣсто да стоятъ въ гората, сами дойдѣха при клетитѣ болни души?“

„Наистина Христобело, колко хубаво щѣше да бжде това“, извика очудено сестрата, „такива мисли никога не сж ми минавали прѣзъ ума. Ще направимъ нѣщо, ще направимъ“.

Болната сънува чудесенъ сънъ. Стори ѣ се, че лежи въ голѣма стая, въ която имаше нѣколко бѣли легла и на всѣко отъ тѣхъ лѣжеше по единъ боленъ съ блѣдо лице и нажалени очи. Когато тя зачудено гледаше всичко наоколо, тихичко се отвориха вратата на края на стаята. На вратата се показа едно бѣлооблѣчено, свѣтло лице, нѣщо като самовила отъ загадъчно царство. Когато провидѣнието пристѣпи наная прѣдъ, Христобела видѣ, че на ржцѣтѣ на непознатата виси голѣма кошница, която донесе до срѣдата на стаята. Тогава, на лѣглата се изправиха уплашени личица, за да видятъ, какво става. Но самовилата ходѣше отъ лѣгло на лѣгло, пушаше си ржката въ кошницата, вадѣше отвѣтрѣ по една хубава китка иглика и съ усмивка я подаваше на прострѣнитѣ ржчички на болнитѣ. Христобела никога досега